

Hoppet bor i ett ägg

Hönan är världens vanligast fågel och den har levt med människan sedan urminnes tider. Trots det går många av oss genom livet utan att träffa en höna på riktigt. Jag har alltid drömt om att ha höns. Tanken på hönor som språttor omkring i trädgården, och egna ägg, är djupt förankrad i mitt DNA. Ändå vilade drömmen i många år medan övriga livet pågick.

Men 2023 stod alla stjärnor rätt. Barnens trädskoja stod övergiven, den fula studsmattan skulle äntligen bort och maken började rastlöst fundera på utomhusprojekt inför sommaren. Jag levlade upp hönspropagandan, från att nämna det i förbigående, till att prata om raser och färg på ägg. Barnen hängde på, vilket underlättade. Tillsammans enades vi om att göra ett försök.

Planen var att hyra några hönor över sommaren, för att känna på. Det visade sig vara omöjligt. Så vi fick lov att utföra projektet som ett varaktigt åtagande från start. Det mest tidskrävande var inte att skaffa hönor, utan att planera och anlägga hönsgården. Hönshuset köpte vi på nätet, komplett med värpreden, sittpinnar och golvvärme för vintern.

Förra våren hämtade vi hem fyra värphybrider som enligt djurhållaren skulle "tas ur produktion". Det är fikonspråk och

betyder att hönsrasen är framavlade för att lägga många ägg, vilket är slitsamt, och att de avlivas så snart de är "uttjänta" vid ungefär ett och ett halvt års ålder. Vi tyckte att vi räddade tjejerna till en trädgårdstillvaro som pensionärer och fick 3-4 ägg om dagen som tack.

Hönsgården var rejäl och fin, men vi lät dem sprätta fritt i trädgården om dagarna. Tills en granne plingade på med lilla My under armen och undrade om hon var min. Nu är hela trädgården rymningssäkrad. Under det första året fick vi också smaka på uppgrävda rabatter, rovdjursangrepp och plötslig död. Ur vår ursprungsflock fanns bara Prillan kvar. Skulle vi fortsätta eller lägga ner?

Vi valde såklart att fortsätta och i år har vi hälsat sex nya kycklingar av olika raser och färger välkomna till flocken. Vi bygger större hönshus och under vintern kommer de få gå i växthuset också. Vi hoppas att de ska trivas och ge oss många ägg och fin gödning till tomatodlingen. Det är oroliga tider i världen och det som ger mig hopp och lust är att återvända till det lilla och basala. Odlar mat och vara nära djur. Om kriget eller krisen kommer så har vi i alla fall ägg. Kanske räcker det till grannarna också.

Malin Edgren